

”Suurenmoinen feelgood-helmi. Viisi tähteä.”

Sun

Sophie Kinsella Ihan lopussa

”Kinsella on romantisen
komedian kuningatar.”

Jojo Moyes

Suomentanut **Kaisa Kattelus**

WSOY

SOPHIE KINSELLA

Ihan lopussa

SUOMENTANUT KAISA KATTELUS

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

1. PAINOS

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

THE BURNOUT

COPYRIGHT © MADHEN MEDIA LTD 2023

SUOMENKIELINEN LAITOS © KAISA KATTELUS JA WSOY 2025

ISBN 978-951-0-50565-6

PAINETTU EU:SSA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI

TUOTETURVALLISUUTEEN LIITTYVÄT TIEDUSTELUT:

TUOTEVASTUU@WSOY.FI

Lapsilleni:

Freddylle, Hugolle, Oscarille, Rexille ja Sybellalle

1

En minä pelkistä sähköposteista vielä paniikkiin mene.

En edes painostusposteista. (*Tarkistan vain tuliko viesti perille, koska en ole saanut vastausta.*)

Paniikki iskee painostuspostien painostusposteista. Niistä joissa on kaksi punaista huutomerkkiä. Niistä tosi äkäisistä – *Kuten KAHDESSA edellisessä viestissä mainitsin* – tai muka huolestuneista ja sarkastisista – *Mietin vain oletko tipahtanut kaivoon vai mitä kamalaa sinulle on tapahtunut.*

Ne viestit saavat rinnan kouristumaan ja vasemman silmäkulman nykimään. Varsinkin jos tajuan, että olen unohtanut liputtaa ne kiireellisiksi. Elämäni hallitsevat liputetut sähköpostit, siis ihan koko elämää. Mutta unohdin liputtaa yhden, joka tuli monta päivää sitten, ja nyt kollega kuulostaa raivostuneelta vaikka yrittääkin olla kiltti: *Ihan tosi, Sasha, onko kaikki varmasti hyvin?* Sävy ei lievitä syyllisyyttäni, päinvastoin. Hän on mukava mies. Järkevä. Ei ole hänen vikansa, että teen kolmen ihmisen työt eivätkä langat pysy enää käsissä.

Olen töissä Zoosella, matkailusovelluksella johon törmää nyt joka paikassa. *Etkö käyttänyt Zoosea?* Niin kysyttiin viimeisimmässä mainoskampanjassamme, ja äppi on oikeasti hyvä. Minne tahansa matkustaakin, Zoose tarjoaa tekemistä, halpoja pääsylippuja ja asiakasetuja. Minä olen myyntikampanjaosaston johtaja, ja vastuullani on neljätoista markkina-

aluetta. Pakko myöntää, että hieno titteli houkutteli. Ja se, että Zoose on start-up, josta juuri nyt kohistaan. Kun kerron ihmisille, missä olen töissä, he sanovat aina: »Ai se! Olen nähnyt mainoksia metrossa!» Sitten he lisäävät: »Siisti duuni!»

Ja onhan minun duunini siisti. Siis teoriassa. Zoose on uusi yritys, se kasvaa kovaa vauhtia, meillä on maisemakonttorissa elävä viherseinä ja ilmaista yrttiteetä. Kun pari vuotta sitten aloitin Zoosella, pidin itseäni oikeana onnenmyyränä. Joka aamu herätessäni ajattelin: »Oi onnea!» Mutta jossain vaiheessa aloinkin ajatella: »Ei hemmetti, apua, en pärjää, montako sähköpostia on taas tullut, kuinka monta palaveria tänään on, mitä on mennyt ohi, miten selviän, mitä teen?»

En ole ihan varma, milloin muutos tapahtui. Ehkä kuusi kuukautta sitten? Seitsemän? Tuntuu kuin tätä olisi jatkunut jo ikuisesti. Kuin olisin tunnelissa, jossa ei voi muuta kuin puskea eteenpäin. Puskea vain hellittämättä.

Kirjoitan itselleni uuden muistutuksen tarralapulle – *LIPUTA MEILIT!* – ja liimaan sen näytön yläreunaan toisen, kuukausia vanhan lapun viereen, jossa lukee *ÄPPI?*

Äiti on innostunut sovelluksista. Hänellä on joulusuunnitteluäppi ja lomasuunnitteluäppi ja puhuva kello joka muistuttaa ottamaan vitamiinit joka aamu kello 7.30. (Lisäksi se muistuttaa joka ilta lantionpohjalihastreenistä ja huutelee pitkin päivää »voimalauseita». Minusta se on outo ja määräilevä, mutta sitä en ole sanonut äidille.)

Äiti on kyllä varmaan oikeassa: jos vain löytäisin oikean sovelluksen, saisin elämäni järjestykseen. Mutta vaihtoehtoja on liikaa, ja ne kaikki vaativat ihan kamalaa paneutumista. Minulla on bullet journal, bujo, jonka mukana tuli erivärisiä geelikyniä. Bujoon pitäisi kirjoittaa kaikki tehtävät, värikoodata ne ja ruksia niitä suoritetuiksi. Kenellä sellaiseen on aikaa? Kenellä on aikaa valita turkoosi kynä ja kirjoittaa:

»Vastaa 34 raivokkaaseen sähköpostiin», ja etsiä vielä asianmukainen surunaamatarra? Minulla on bujossani tasan yksi merkintä, jonka tein vuosi sitten. Se kuuluu näin: »Tehtävä: työt». En ole vielä ruksinut sitä suoritetuksi.

Vilkaisen kelloa, ja mahassa muljahtaa ilkeästi. Miten se voi olla jo 11.27? Ei kuin eteenpäin. Jaksaa, jaksaa, Sasha.

Hei Rob, pahoittelut etten ole palannut asiaan, pyydän anteeksi. Joudun kirjoittamaan samat sanat ainakin kaksikymmentä kertaa päivässä. 12.4. näyttää todennäköiseltä, ilmoitan mahdollisista muutoksista. Mitä lanseeraukseen (Alankomaat) tulee, täällä on päätetty että –

»Sasha!»

Olen niin keskittynyt, että olen vähällä tipahtaa toimistotuolilta kun tuttu ärhäkkä ääni katkaisee ajatukseni.

»Olisiko hetki aikaa?»

Jäykistyn päästä varpasiin. Aikaa? Ei. Ei minulla ole aikaa. Hiki puskee paidan läpi. Sormet ovat tulella. Miljoona kiireellistä sähköpostia odottamassa, on pakko jatkaa, aikaa ei ole hetkeäkään...

Mutta Joanne, firman voimaannuttamis- ja hyvinvointivastaava, tulee jo kohti. Joanne on yli neljäkymmenen, kymmenisen vuotta minua vanhempi vaikka sanookin usein kokouksissa minuun vilkaisten: »*Meidän* ikäiset naiset.» Hän on tapansa mukaan pukeutunut trendikkään sporttisiin housuihin ja kalliiseen hillittyyn T-paitaan, ja hänen kasvoillaan on paheksuva ilme, jonka tunnistan turhankin hyvin. Olen mokannut. Mutta miten? Kaivelen muististani mahdollisia rikkomuksia mutta en keksi mitään. Huokaisen, lopetan naputtelun ja käännän tuoliani aavistuksen häntä kohti. Juuri sen verran kuin kohteliaisuus vaatii.

»Sasha», hän sanoo tomerasti ja heilauttaa suoristettuja hiuksiaan. »Olen hieman pettynyt siihen, miten vähän olet panostanut työntekijöiden iloisuusohjelmaan.»

Helvetti. Iloisuus. Arvasin, että jotain on päässyt unohdumaan. Mielestäni kyllä kirjoitin muistilapun – *ILOISUUS!* – mutta ehkä lappu on irronnut tietokoneesta. Käänän katsetta, ja patteriin on toden totta tarttunut kaksi tarralappua: *ILOISUUS!* ja *KAASULASKU.*

»Anteeksi», sanon mahdollisimman mielistelevästi ja nöyrästi. »Olen tosi pahoillani. Anteeksi.»

Joskus Joanne lähtee, kunhan häneltä vain pyytää tosi monta kertaa anteeksi. Ei kuitenkaan tänään. Hän nojaa työpöytänsä vasten, ja mahaani kouristaa. Tulossa on täysimittainen ripitys.

»Asherkin on huomannut passiivisuutesi.» Hän katsoo minua tiukasti. »Kuten tiedät, työntekijöiden iloisuus on Asherille aivan sydämenasia.»

Asher on markkinointipäällikkö ja sitä myöten minun pomoni. Lisäksi hän on Levin, Zoosen kuuluisan perustajan, veli. Lev on se, joka sovelluksen alun perin keksi. Hän sai idean matkalla lentokentälle, ja sitten hän istui koko päivän lentokentän kahvilassa luonnostelemassa konseptia ja missasi kuusi lentoa Luxembourgiin. Tai niin tarina kuuluu. Olen kuunnellut hänen Ted talkinsa.

Lev on jäntevä, karismaattinen ja hurmaava ja esittää jatkuvasti kysymyksiä. Aina kun hän on paikalla, hän kuljeskelee ympäri toimistoa silmiinpistävänä villissä tukassaan ja kyselee: »Miksi noin?» »Miksi näin?» »Mitä olet tekemässä?» »Mikset kokeile tätä?» Minun työhaastattelussani hän kysyi takistani, yliopisto-opettajistani ja mitä ajattelen moottoritien huoltoasemista. Se oli yllättävää, hauskaa ja innostavaa.

Mutta nykyään en näe häntä ikinä, näen vain Asheria, ja hän on kokonaan toista maata. Asherissa on päällisin puolin tiettyä charmia, joka on aluksi ihan valloittavaa. Aika pian kuitenkin tajuaa, että hän on tärkeilijä, jonka on vaikea kestää Levin kuuluisuutta tai yhtikäs mitään, minkä voi tulkita

kritiikiksi. Eli mitään muuta kuin: »Miten urauurtava ajatus, Asher, olet nero!»

(Aina kun Asher sanoo palaverissa jotain, vaikka kuinka ääliömäistä, Joanne julistaa: »Miten urauurtava ajatus, Asher, olet nero!»)

Oli miten oli. Asherin kanssa pitää olla varovainen, samoin Joannen, joka on Asherin vanha opiskelukaveri ja partioi toimistossa kuin mikäkin kätyri etsimässä vääruskoisia.

»Tuen ihan täysillä Asherin iloisuushanketta», sanon kii-reesti ja mahdollisimman vilpittömällä äänellä. »Osallistuin eilen tohtori Sussmanin Zoom-luennolle. Se oli inspiroiva!»

Tohtori Sussmanin Zoom-luento (»Alas voi olla ylös! Matka henkilökohtaiseen täyttymykseen») oli pakollinen kaikille työntekijöille. Se kesti kaksi tuntia ja käsitteli lähinnä tohtori Sussmanin avioeroa ja sitä seurannutta seksuaalista heräämistä croydonilaisessa kommuunissa. En todellakaan tiedä, mitä meidän oli määrä oppia, mutta koska luento pidettiin Zoomissa, sain sentään tehtyä vähän töitä sen aikana.

»Tarkoitan nyt verkon tavoitekarttaa», Joanne sanoo ja ristii treenatut käsivartensa kuin pelottava liikunnanopettaja, joka on aikeissa komentaa minut tekemään kaksikymmentä punnerrusta. (Komentaako Joanne minut seuraavaksi tekemään kaksikymmentä punnerrusta?) »Huomasimme, ettet ole kirjautunut sinne kymmeneen päivään. Eikö sinulla ole lainkaan tavoitteita?»

Ei hemmetti. Verkon tavoitekartta. Sen olen kokonaan unohtanut.

»Anteeksi», sanon. »Hoidan sen kyllä.»

»Asher on välittävä pomo», Joanne sanoo silmät viiruina. »Hän haluaa, että jokainen työntekijä käyttää aikaa päämää-riensä pohtimiseen ja kirjaa ylös päivittäisiä ilonhetkiä. Kir-jaatko sinä päivittäisiä ilonhetkiäsi?»

Olen ällikällä lyöty. Päivittäinen ilonhetki? Millainen se edes olisi?

»Sinun oman voimaantumisesi takia tätä tehdään», Joanne jatkaa. »Me täällä Zoosessa välitämme sinusta.» Sanat kuulostavat syytökseltä. »Mutta sinunkin pitää välittää itsestäsi.»

Huomaan silmänurkasta, että tämän keskustelun aikana minulle on tullut kuusi uutta kiireellistä sähköpostia. Punaiset huutomerkkit nostattavat kuvotuksen kurkkuun. Miten tässä muka ehtii mitään pohtia? Miten voi tuntea iloa, jos on koko ajan paniikin vallassa? Miten muka voisin kirjoittaa ylös päämääriäni, kun niitä on vain yksi: pinnalla pysyminen – eikä sekään ota onnistuakseen?

»Itse asiassa...» Vedän syvään henkeä. »Eniten minua mietityttää, että milloin Seamusin ja Chloen tilalle palkataan joku. Kysyin sitä tavoitekartalla, mutta kukaan ei ole vastannut.»

Tämä on olennainen kysymys. Ratkaiseva kysymys. Meillä ei ole tarpeeksi henkilökuntaa. Chloe oli äitiyslomasijainen, joka sinnitteli meillä viikon, kun taas Seamus kesti kuukauden, ajautui sitten raivokkaaseen riitaan Asherin kanssa ja häipyi. Nyt kaikki ovat ylityöllistettyjä, eikä seuraajista ole tietoakaan.

»Sasha», Joanne sanoo alentuvasti, »olet ikävä kyllä käsittänyt tavoitekartan väärin. Ei sinne ole tarkoitus kirjata teknisiä henkilöstökysymyksiä vaan omia päämääriä ja unelmia.»

»No minun päämääräni ja unelmani on saada tarpeeksi työkavereita!» vastaan. »Me hukutaan töihin, ja olen puhunut siitä Asherille vaikka kuinka monta kertaa, mutta en saa suoraa vastausta, tiedät kyllä millainen se osaa olla –»

Keskeytän ennen kuin tulen sanoneeksi Asherista jotain negatiivista, minkä Joanne varmasti vuotaisi eteenpäin niin että joutuisin hyvittelemään puheitani jossain kiusallisessa kokouksessa.

»Onko sinulla elohiiri?» Joanne kysyy ja tiirailee minua.

»Ei. Mitä? Onko?» Kosketan kasvojani. »Voi olla.»

Tajuan, että hän väisti alkuperäisen kysymykseni. Miten jotkut osaavatkin? Vilkaisen väkisinkin näyttöä: Rob Wilsonilta on jälleen kerran tullut viesti, jossa on tällä kertaa neljä huutomerkkiä.

»Joanne, minun on pakko jatkaa töitä», sanon epätoivoisena. »Mutta kiitos voimaannuttamisesta. Nyt tuntuu paljon... voimakkaammalta.»

Pakko tehdä jotain, ajattelen kiihkeästi, kun Joanne vihdoin kävelee tiehensä ja pääsen jatkamaan naputtelua. *Pakko tehdä jotain*. Ei työn pitäisi olla tällaista. Ei todellakaan. Olin tosi innoissani kaksi vuotta sitten, kun sain tämän paikan. Zoosen myyntikampanjaosaston johtaja! Aloitin täysillä, annoin kaikkeni ja kuvittelin että tie on auki kohti huimia horisontteja. Mutta enää tie ei ole auki. Se on ryteikköinen. Pelkkää piikkistä, takertuvaa ryteikköä.

Lähetän viestin, huokaisen ja hieron kasvojani. Pakko saada kahvia. Nousen, venyttelen ja menen ikkunan ääreen hengähtämään. Toimistossa on hiljainen ja keskittynyt tunnelma, sillä puolet tiimistä on tänään etätöissä. Lina on paikalla, mutta hän naputtelee kiihkeästi kuulokkeet korvilla ja kulmat murhanhimoisesti kurtussa. Ei ihme, että Joanne jätti hänet rauhaan.

Pitäisikö lähteä? Vaihtaa työpaikkaa? Mutta työpaikan vaihtaminen vaatii valtavasti voimia. Pitäisi lukea ilmoituksia ja ottaa yhteyttä rekrytoijiin ja laatia urastrategia. Pitäisi kaivaa CV esiin ja muistaa mitä on saavuttanut ja valita edustava asu ja pujahtaa haastatteluihin vaivihkaa kesken työpäivän. Pitäisi vaikuttaa sähkökältä ja dynaamiselta pelottavan ihmisrivistön laukoessa kysymyksiä. Hymyillä reippaasti, vaikka on joutunut odottamaan neljäkymmentä minuuttia samalla kun on stressannut, että oikeat työt jäävät tekemättä.

Kaikki tämä vain yhden työhakemuksen takia. Ja kun saan pakit, pitää aloittaa alusta. Pelkkä ajatus herättää halun käpertyä peiton alle. Juuri nyt en pysty uusimaan edes passia. Saati koko elämäni.

Nojaan lasiin ja annan katseen vaeltaa alas. Zoose sijaitsee Pohjois-Lontoossa leveällä, vilkkaasti liikennöidyllä kadulla, jonka varrella on 1980-luvun rumia toimistotaloja, ankea kauppakeskus ja aivan yllättäen luostari, joka on suoraan meitä vastapäätä. Rakennus on kuningatar Viktorian ajalta, eikä sitä tunnista luostariksi ilman sisään ja ulos kulkevia nunnia. Nykyaikaisia nunnia, joilla on hunnun lisäksi farkut ja jotka huristelevat bussilla sinne sun tänne. Luultavasti asunnottomien yömajoihin tekemään hyviä töitä.

Näen kaksi nunnaa, jotka tulevat ulos vilkkaasti jutellen ja istahtavat bussipysäkin penkille. Voi että. Heidän elämänsä on niin erilaista kuin minun. Onko nunnilla sähköpostia? Ei varmasti ole. Varmaan kielletty koko sähköposti. Heidän ei tarvitse vastata sataankolmeen WhatsApp-viestiin joka ilta. Heidän ei tarvitse päivät pitkät pyydellä anteeksi vihaisilta ihmisiltä. Heidän ei tarvitse täyttää tavoitekarttaa verkossa. Heillä on toisenlaiset arvot.

Ehkä minunkin elämäni voisi olla erilaista. Voisin hankkia uuden työn, vaihtaa asuntoa, muuttaa kaiken. Tarvittaisiin vain alkusysäys. Minä tarvitsen sysäyksen. Ehkä jonkin merkin maailmankaikkeudelta.

Käännyn huokaisten ja menen kahvikoneen ääreen. Toistaiseksi kofeiini saa luvan auttaa minut eteenpäin.

Astun ulos kuudelta ja haukon sisääni kylmää iltailmaa, aivan kuin olisin koko päivän ollut tukehtumaisillani. Toimistotalon alakerrassa on Pret a Manger, ja tapani mukaan suunnistan suoraa päätä sinne.

Pret a Mangerin hyvä puoli on, että sieltä saa lounaan lisäksi kaikki muutkin päivän ateriat. On aivan sallittua hankkia ruokansa sieltä. Ja kun sen on oivaltanut, elämä tuntuu hallittavalta. Ainakin hallittavammalta.

En tiedä, milloin ruoanlaitto alkoi tuntua raskaalta. Se tapahtui pikkuhiljaa. Ja nyt se on ylivoimaista. On ihan mahdollon ajatus mennä supermarkettiin ja ostaa jotain... jotain... ruokatarpeita kai. Ja kuoria niitä tai jotain, pilkkoa niitä, ottaa esiin kattiloita ja etsiä resepti ja tiskata jälkeensä. Pelkkä ajatus lannistaa. Miten joku jaksaa sellaista joka ilta?

Kun taas falafel-halloumiwrap on lämmin, lohdullinen illallinen, jonka kanssa on mukava juoda lasillinen viiniä, ja jälkeensä käärepaperin voi vain heittää roskikseen.

Ostan wrapin, suklaapatukan, tölkin jotain »terveellistä» juotavaa ja aamiaiseksi tuorepuuroa ja omenan. Viisi viikkoa tässä. (Tai siis yksi, jos on ihan pakko halkoa hiuksia.)

Kassalla otan korttini esiin. Olen valmistautunut tavaliseen sanattomaan sähköiseen maksutapahtumaan, mutta kun painan kortin lukijaan, ei tapahdukaan mitään. Nostan katseeni ja näen että kahvilatyöntekijä hymyilee minulle silmät lämpiminä ja ystävällisinä.

»Ostat joka päivä samat jutut», tyyppi sanoo. »Wrapin, tuorepuuron, omenan, juomatölkin ja suklaapatukan. Samat jutut.»

»Niin», sanon yllättyneenä.

»Etkö ikinä laita ruokaa? Etkö käy ulkona syömässä?»

Jäykistyn välittömästi. Mikä ruokapoliisi tuo mies on olevinaan?

»Pitää yleensä jatkaa töitä vielä illalla.» Hymyilen kireästi.

»Eli niin.»

»Minä olen kokkikoulussa», hän vastaa leppoisasti.

»Ruoka kiinnostaa. Vähän sääli syödä joka päivä samaa.»

»No. Kaikki hyvin. Minä tykkään tästä. Kiitos.»

Katson merkitsevästi kortinlukijaa, mutta hänellä ei näytä olevan mitään kiirettä käsitellä maksua.

»Arvaa millainen olisi täydellinen ilta», hän sanoo. »Sinä olet muuten mukana siinä.»

Hänen äänensä on matala ja ikään kuin viettelevä. Hän on katsonut minua kiinteästi koko keskustelun ajan. Räpyttelen hämmentyneenä silmiäni. Mitä nyt oikein tapahtuu? Hetkinen, onko tämä iskuyritys? Flirttiä?

On flirttiä! Hemmetti!

Okei. Mitä minä nyt teen?

Haluanko vastata flirttiin? Miten se tehdään? Miten tämä homma menikään? Muistelen flirttailukonstejani. Etsin sisuksistani kevyttä, hauskaa versiota Sasha Worthista, sitä joka hymyilee ja puhuu nokkelia. Mutta hän on poissa. Sisäläni on tyhjää. Minulla ei ole repliikkejä.

»Kierrettäisiin Borough Market», tyyppi jatkaa vähät välittäen siitä, että minä seison tuppisuuna. »Ostettaisiin vihanneksia, yrttejä, juustoa. Mentäisiin kotiin, kokkailtaisiin pari tuntia, syötäisiin mahtava ateria... ja katsottaisiin mihin se johtaa. Mitä sanot?»

Hänen silmänsä siristyvät suloisesti. Tiedän mitä hän odottaa minun sanovan. Miten oikein ilmaisen todelliset ajatukseni?

»Rehellisesti?» kysyn voittaakseni aikaa.

»Rehellisesti.» Hänen hymynsä levenee tarttuvasti. »Ole niin rehellinen kuin osaat. Ei minua pelota.»

»Suoraan sanoen kuulostaa vähän uuvuttavalta», tokaisen. »Kokkaaminen. Pilkkominen. Siivoaminen. Perunan-kuoriakin joka paikassa. Niitä putoaa aina lattialle, ja sitten ne pitää lakaista...» Keskeytän. »Ei minua varten.»

Hän hätkähtää vastaustani mutta toipuu melkein saman tien. »Voidaan jättää ruoanlaitto väliin», hän ehdottaa.

»Ai siirtyä suoraan seksiin vai?»

»No.» Hän nauraa silmät kiiluen. »Ainakin siihen suuntaan.»

Hemmetti, hän vaikuttaa tosi kivalta tyypiltä. Minun on oltava nyt täysin avomielinen.

»Okei, seksissä on se ongelma, etten ole juuri nyt kamalan kiinnostunut. Ymmärrän että sinä olet», lisää kohteliaasti. »Mutta minä en niinkään. Kiitos kysymästä kuitenkin.»

Kuulen kuinka joku henkäisee selkäni takana ja käännyn katsomaan violettiin takkiin sonnustautunutta naista, joka tuijottaa minua. »Oletko ihan sekaisin?» nainen huudahtaa. »Minä tulen», hän lisää käheästi. »Minä tulen laittamaan ruokaa sinun kanssasi. Ja kaikkea muuta. Koska vain tahdot. Sanot vain.»

»Minä tulen!» säestää hyvännäköinen mies toisesta jonosta. »Sinähän olet bi?» hän kysyy Pretin tyypiltä, joka näyttää kauhistuneelta ja jättää kummankin huomiotta.

»Et ole kiinnostunut seksistä?» Pretin tyyppi kysyy ja silmäilee minua uteliaana. »Oletko uskonnollinen?»

»Olen vain saanut tarpeekseni. Tuli ero vuosi sitten ja...» hymähdän. »No siis. Ei oikein houkuta se homma.»

»Sinua ei houkuta seksihomma?» Tyyppi naurahtaa kovaa ja epäuskoisesti. »Ei. Tuota en usko.»

Minua ärsyttää, sillä miten joku ventovieras ihminen muka voi sanoa, mikä minua houkuttaa ja mikä ei?

»Totta se on!» vastaan painokkaammin kuin on tarkoitus. »Mitä mahtavaa seksissä muka on? Mitä seksi oikeastaan on, jos oikein ajattelee? Se on... se on...» Etsin epätoivoisesti sanoja. »Sukuelinten hieromista yhteen. Siis ihan tosi! Ja senkö muka pitäisi olla nautinnollista? Että hierotaan elimiä yhteen.»

Kahvilaan on langennut hiljaisuus, ja tajuan että noin kaksikymmentä ihmistä tuijottaa minua.

No niin, nyt pitää sitten etsiä uusi Pret.

»Voisin maksaa», sanon naama hehkuvan kuumana.
»Kiitti.»

Pretin tyyppi ottaa maksun vastaan, täyttää kassini ja ojentaa sen minulle sanomatta enää sanaakaan. Lopulta hän katsoo minua silmiin. »Tosi surullista», hän sanoo. »Ja vielä tuollainen ihminen kuin sinä. Tosi surullista.»

Hänen sanansa osuvat arkaan paikkaan syvällä sisälläni. Tällainen ihminen kuin minä. Millainen? Ennen osasin flirttailla, harrastaa seksiä, pitää hauskaa, nauttia elämästä. Enää en ole sellainen, mutta en myöskään ole oma itseni. Toisaalta minusta ei ole nyt muuhun.

»Jep», sanon. »Niin on.»

Yleensä vien Pret-illallisen takaisin työpöytäni ääreen, mutta nyt olen niin loppu, että päätän mennä suoraan kotiin. Heti sisään päästyäni vajoan tuoliin takki päällä ja silmät kiinni. Joka ilta kotiin palatessa tuntuu kuin olisin juossut maratonin kiskoen norsua perässäni.

Lopulta avaan silmät ja tuijotan ikkunalaudalla nököttäviä kuolleita kasveja, joita olen ollut heittämassä pois jo puoli vuotta.

Vielä minä sen teen. Ihan tosi. En vain juuri nyt.

Viimein jaksan riisua takin, kaataa itselleni lasin viiniä ja asettua sohvaan Pretin kassi jaloissani. Puhelimeen välkähtelee WhatsApp-viestejä, ja kun avaan sovelluksen, näen että vanhat opiskelukaverit kehittelevät ideaa jossa me kaikki järjestäisimme vuorotellen leffateemaisia illalliskutsuja, eikö olisikin kivaa?

Minä en todellakaan aio kutsua ketään illalliselle. Se olisi liian noloa. Koti on yhtä kaaosta. Joka paikassa näkyy merkkejä aloittamattomista hankkeista: on avaamattomia testimaalipurkkeja, jumppanauhoja jotka on ollut tarkoi-

tus ottaa käyttöön, kuollut kasvi, lehtiä joita en ole lukenut. *Women's Health* -lehden tilaus on lahja äidiltä. Äiti on töissä kiinteistövälitysfirmassa ja harrastaa pilatesta ja on täydessä meikissä aina ennen aamuseitsemää.

Hän saa minut tuntemaan itseni nollaksi. Miten hän tekee kaiken minkä tekee? Minun iässäni hän oli naimisissa ja laittoi joka ilta lasagnea isälle. Minulla on yksi työ. Yksi asunto. Ei lapsia. Ja silti elämä tuntuu hallitsemattomalta.

WhatsApp-ryhmä on siirtynyt keskustelemaan uusimmasta telkkarisarjasta, ja minusta tuntuu että on pakko ottaa osaa.

Kuulostaa mahtavalta! kirjoitan. Pakko katsoa!!

Valehtelen. En aio katsoa sitä. En ymmärrä mikä minuun on iskenyt, ehkä jonkinlainen telkkarisarjaväsymys. Tai telkkarisarjakeskusteluväsymys. Töissä nämä väittelyt roihahtavat kuin pensaspalot, ja tuntuu kuin kaikki olisivat yhtäkkiä salaseurassa ja kilvoittelisivat analyysiensa asiantunteumuksella. »Siis se on todella aliarvostettu. Sehän on silkkaa Shakespearea. Etkö ole katsonut sitä? Sinun on ihan pakko!» Se, joka on katsonut pisimmälle, käyttäytyy kuin mikäkin telkkarikiho vain siksi, että sattuu tietämään mitä tapahtuu kuudennessa jaksossa. Entinen poikaystäväni Stuart oli näitä tyyppejä. »Odota vain», hän sanoi aina omahyväisesti, aivan kuin koko juttu olisi ollut hänen käsialaansa. »Luuletko että tämä on hyvä nyt? Odota vain.»

Ennen minäkin katsoin sarjoja. Tykkäsin niistä. Mutta aivoni ovat menneet lakkoon, enkä pysty ottamaan vastaan mitään uutta. Kun olen syönyt wrapin, panen telkkarin päälle, etsin *Blondin koston* ja käynnistän elokuvan noin sadannen kerran.

Kukaan ei voi estää minua katsomasta *Blondin kosta* joka ilta. Kun alkumusiikki alkaa, lysähdän sohvaan, haukkaan suklaapatukkaa ja tuijotan transsissa tuttuja kohtauksia.

Ensimmäiset kuvat ovat rentoutumisaikaani. Pariin minuuttiin en tee yhtään mitään, katson vain pinkkiä vahtokarkkimaailmaa.

Reese Witherspoonin ilmestyminen kuvaan on minulle merkki ryhtyä toimeen. Havahdun horteesta ja tartun kannettavaan. Avaan sähköpostit, vedän syvään henkeä kuin suuntaisin katseeni kohti Mount Everestiä, ja klikkaan auki ensimmäisen liputetun viestin.

Hei Karina, pahoittelut etten ole palannut asiaan. Siemaisen viiniä. Pyydän anteeksi.

”Hillittömän hauska ja pirskahtelevan
elämäniloinen – kaikille, jotka tarvitsevat
pienää breikkiä.”

Beth O’Leary

Sasha ei ole vain väsynyt. Hän on lopen uupunut, kuiviin
puristettu rätti, joka ei jaksakaan enää yhtään työpäivää
dynaamisessa start up -firmassa. Kun seinä tulee lopulta
vastaan, lääkäri passittaa Sashan hermolomalle. Tyhjä
luksushotelli rannan tuntumassa vaikuttaa täydelliseltä
paikalta rentoutumiseen – paha vain, että samoin on
ajatellut sietämättömän komea ja yhtä lailla uuvahtanut
Finn. Pian helmikuisen koleassa säässä sinkoilee kipi-
nöitä, kun toraileva parivaljakko ottaa toisistaan mittaa
muutoin autiolla rannalla.

”Silkkää riemua... Ilkikurinen ja
suloisen romanttinen.”

Sunday Express

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-50565-6